

vor nuværende Administrations Opfattelse af den herhenhørende Lovgivning. Naar Flertallet under Nr. 12 har foreslaaet en Ændring til Nr. 2 i § 6, da har denne sin nærmeste Begrundelse deri, at Ordene i Nr. 2 af § 6 synes at sigte til Parceller, der ere blevne til „selvstændige Eiendomme“, som det kaldes, igjennem Bebyggelse, medens det jo er klart, at, hvad det kommer an paa her, ikke er Bebyggelse eller Ikke-Bebyggelse, men derimod Jordbruget, det er Jorden og dens Størrelse paa 2 Edr. Hartkorn eller derover. Flertallet har derfor foreslaaet, at de onitatte Ord ombyttes saaledes, at Reglen kommer til at lyde paa Jordbrug, der ved Udstykning eller Omdeling af Bøndergods er udlagt med et Tillæg af 2 Edr. Hartkorn eller derover. — Nr. 3 af § 6 har Flertallet ved sin Ændringsforslag under Nr. 13 søgt at give en noget nærmere Begrændsning, og det har saaledes for det Første stræbt derfra at undtage, hvad der maatte siges at være egentlige gamle Huslødder. Dernæst har det ment, at der var Anledning til ogsaa derfra at undtage Parceller, om hvilke det godtgjøres, at de i en Tid af 10 Aar, inden de inddroges under den samlede Brug, og inden de altsaa smeltedes sammen med anden Jord, have været anvendte som bebyggede Huslødder. Dersom nemlig ikke en Bestemmelse af denne Natur bliver vedtagen, saa kan det Tilfælde opstaa, at, medens Fæstebaandet overhovedet er hævet paa et Gods derved, at Fæstegaardene ere blevne til Selvbetergaarde, saa vedbliver Fæstebaandet at hvile paa Parcellerne. Flertallet har troet, at der kunde være Anledning til at tilstede Sammenlæggelsen selv af bebyggede Parceller, naar de i 10 Aar have været bebyggede, og at man ikke behøver at frygte for, at saadanne Misbrug skulle finde Sted, som Bestemmelsen i Nr. 3 af § 6 netop skal søge at forebygge, nemlig Misbrug af Omdelingsretten til Skæbelse af Eiendomme, der have været Fæstefligt undergivne, men som igjennem Omdelingen blive fæstefrie, naar man betinger Sammenlægningensretten af den næste Begrændsning af 10 Aar. Af de to sidste Stykker i Ændringsforslaget under Nr. 13 gaar det første endelig ud paa en ligefrem Optagelse af Lov-

forslagets Ord, og det sidste paa et Forsøg ved en Redaktionsændring noget at tydeliggjøre Lovforslagets Affattelse i denne Retning. Lovforslagets § 7 gaar, som det høie Thing jo vil vide, ud paa, at den i Forordningen af 15de Juli 1792 § 11 og Lov af 25de Juni 1870 hjemlede Ret til at bortforpagte Eiendomme, som ere Fæstevang undergivne, skal bortfalde. I saa Henseende skal jeg tillade mig for Diebliffet ganske at henholde mig til den omstændelige Udtalelse, som i forrige Samling fremkom fra det da nedsatte Landsthingsudvalgs Flertals Side med Hensyn til samme Forslag. Det nuværende Landsthingsudvalg bestaar jo i alt Fald i sit store Flertal af de selv samme Medlemmer som det dengang nedsatte, og det har derfor ment i denne Retning at kunne henvise til Flertallets Betænkning fra forrige Samling, som det har ladet aftrykke, og som jeg haaber vil findes at give en tilstrækkelig god Begrundelse af Forslaget. — Den Ændring deri, der er foreslaaet under Nr. 14, gaar kun ud paa at forandre Ordet „Eiendomme“ til „Jordbrug“, fordi dette vistnok er korrektere Sprogbrug.

I § 8, som gaar ud paa at begrænde den Ret, som § 2 i Loven af 19de Februar 1861 giver Godseieren til at udtage Bønderjord til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord, har Flertallet, idet det i Øvrigt paa dette Punkt ganske i Almindelighed slutter sig til Lovforlaget og dets Tanke, ment under Nr. 15 at burde foreslaa en Ændring, som dog i alt Væsentligt blot gaar ud paa en Redaktionsforandring. Lovforlaget synes nemlig, naar man læser meget strengt, at gjøre Opfyldelsen af selve Lovbudet umulig, idet Paragrafen betinger den dert omhandlede Berettigelse af, at det godtgjøres, at Godseieren inden visse Tidsfrister har solgt visse Procenter og inden den 1ste Januar 1900 har solgt Resten af det til Godsets fæstefligtige Eiendomme den 19de Februar 1861 hørende Hartkorn, medens det dog er klart, at der under Regneskiftet ogsaa maa tages Hensyn til den Del, som han netop i Kraft af Loven af 19de Februar 1861 og de stedfundne Salg har været berettiget til at inddrage under Hovedgaardens. Idet det saaledes strengt taget er